

Žalobu, v níž se domáhala, by žalovaní byli uznáni povinnými podepsati dluhopis na 12.300 Kč opatřený doložkou, podle níž žalovaní svolují, by bylo na jejich nemovitosti vloženo zástavní právo pro onu pohledávku žalobkyně, zadala žalobkyně na okresním soudě, jenž však vyhověl námitce věcné nepřislušnosti a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalobkyně přehlíží, že nejde v tomto sporu jen o podpis dluhopisu na 12.300 Kč s 5% úroky, nýbrž o podpis dluhopisu opatřeného doložkou, dle níž žalovaní svolují, aby bylo vloženo na jejich nemovitosti právo zástavní pro pohledávku žalobkyně. Poněvadž by žalobkyně mohla na základě takového dluhopisu dosáhnouti zajištění své pohledávky bez dalšího přičinění žalovaných jednostrannou knihovní žádostí o vklad práva zástavního, jde v podstatě o rozepři, která má za předmět jen zajištění pohledávky žalobkyně, což zřejmě vyplývá z obsahu žaloby, v níž žalobkyně uvádí, že se domáhá vyhotovení a podepsání dlužního úpisu za tím účelem, aby tento (správně pohledávka v něm vyznačená) byl zajištěn na nemovitosti žalovaných. Při rozepřích, které mají za předmět jen zajištění pohledávky, jest podle § 57 j. n. pro ocenění předmětu sporu rozhodnou výše pohledávky, nebo má-li zástava hodnotu menší, její hodnota. Poněvadž pohledávka, jejíž zajištění žalobkyně se domáhá, činí 12.300 Kč, jest rozhodnou pro ocenění předmětu sporu tato částka, neboť žalobkyně neuvedla v žalobě, že zástava má menší hodnotu. Dotyčný přednes žalobkyně v rekursu jest novotou a nelze k němu přihlížeti. Ostatně jest žalobkyně na omylu, domnívajíc se, že jest hleděti jen k ceně zbývajících po srážce předcházejících pohledávek, neboť rozhodnou jest celá cena zástavy.

Čís. 8591.

Pro žalobu na vymáhacího věřitele o určení, že žalobci přísluší spoluvlastnické právo k předmětům dotčeným exekucí (k dražebnímu výtěžku za ně docílenému a na jejich místo nastoupivšímu), a příkázání příslušné části dražebního výtěžku, — jest výlučně příslušným exekuční soud (§ 17 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 28. prosince 1928, R I 1015/28.)

Žalovaná firma vedla proti Františku F-ovi exekuci zabavením a prodejem mrtvého a živého inventáře. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se Josefina F-ová proti vymáhací věřitelce uznání spoluvlastnického práva k polovici výtěžku prodaného inventáře a příkázání příslušné části dražebního výtěžku a zadala žalobu, ocenivši žalobní nárok na 10.000 Kč, u exekučního soudu. K námitce určené nepřislušnosti soud první

stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislusnosti. Důvody: Jde tu o spor, jenž vznikl z exekučního řízení. Předpoklady přislusnosti exekučního soudu jsou tudíž ve smyslu § 17 ex. ř. splněny. Okolnost, že se rozvrhové usnesení stalo právoplatným, nevyklučuje přislusnost exekučního soudu v projednávaném případě, jelikož v čase podání žaloby činnost exekučního soudu ještě nebyla skončena a tento musí býti pokládán tak dlouho za přislusný, dokud výtěžek nebyl rozdělen. Bylo také vzhledem k této žalobě nařízeno soudní uložení výtěžku. Žaloba obsahuje žádost o přikázání podílu na výtěžku. Předpokladem této žádosti jest spoluvlastnictví žalobkyně k prodaným předmětům. Tento předpoklad byl sice ve formě zjišťovacího nároku uplatňován, aniž by však žaloba proto mohla býti ve smyslu § 228 c. ř. s. pokládána za zjišťovací žalobu. Neboť výrok mohl se státi k mezitímnímu zjišťovacímu návrhu. Pro otázku přislusnosti jest tudíž žádané zjištění bezpředmětné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Že žaloba byla podána po zahájení exekučního řízení, jest nesporno. V čase podání žaloby (§ 29 j. n.) nebylo toto řízení ani uspokojením věřitelů skončeno, ani zastaveno. Jde tedy o spor vzniklý za exekučního řízení. Ale jde i o spor vzniklý z tohoto řízení, neboť, nehledíc k tomu, že se žalobkyně § 37 ex. ř. výslovně dovolává, tvrdí v žalobě, že má spoluvlastnické právo k předmětům exekucí dotčeným, pokud se týče k dražebnímu výtěžku za ně docílenému a na jejich místo tudíž nastoupivšímu, tedy právo, které by nedopouštělo výkonu exekuce, a domáhá se zjištění, že toto právo má, a přikázání přislusné části dražebního výtěžku. Není pochyby, že tento spor má výlučný důvod v zahájeném exekučním řízení, bez něhož neměla by žaloba podkladu a jest proto správný názor rekursního soudu, že dovolanému okresnímu soudu přislusí projednávání a rozhodování tohoto sporu. Domáhá-li se žalobkyně výroku, že jest spoluvlastnicí dražebního výtěžku, nejde o otázku předurčující, nýbrž o podstatnou část žádosti vylučovací žaloby, ale nesejde ani na tom, že žalobkyně ocenila předmět sporu na 10.000 Kč, jelikož pro spory v § 17 druhý odstavec ex. ř. uvedené jest exekuční soud výlučně přislusným bez ohledu na hodnotu předmětu sporu (§ 17, 51 ex. ř.).

Čís. 8592.

Přislusnost podle § 49 čís. 6 j. n.

Zaměstnanec, jenž má sice naturální byt, není však stravován z domácnosti zaměstnavatelovy, nenáleží k domácím lidem zaměstnavatele.

Zahradník na velkostatku není pomocným dělníkem ve smyslu § 49 čís. 6 j. n.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1928, R I 1016/28.)